

Arrest

nr. 280 056 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. FEGUY *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 7 april 2020.

1.2. Op 6 juli 2021 en 6 september 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashai machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 31 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger geboren op 8 oktober 2002 in het dorp Kona Deh van het Khewa district van de provincie Nangarhar. U bent een moslim van Pashai origine. U ging in Afghanistan niet naar school omwille van financiële problemen. U begon reeds op jonge leeftijd te werken in de zaak van een automekaniker, waar u in de loop der tijd alle kneepjes van het vak leerde.

Op een avond toen u thuis was kreeg u telefoon van een chauffeur die zei dat zijn wagen kapot was en om uw hulp vroeg. U stemde erin toe hem te helpen op voorwaarde dat hij u thuis kwam oppikken. Jullie reden langs de winkel, waar u alle benodigde materialen verzamelde. Na anderhalf uur rijden kwamen jullie aan op een plaats in de bergen. U zag er veel talibanleden en veel wagens. U probeerde de wagens uit maar geen enkele leek kapot te zijn. De talibanleider vertelde u dat u een bom moest plaatsen in één van de wagens, een bevel dat u uitvoerde. Hierna vertelden de taliban u dat u voor hen moest werken. Ze zouden u naar het Afghaanse Nationale Leger sturen en u moest informatie geven over de verschillende commandanten en de plaatsen die ze bezochten. U zei dat u er later met hen over zou spreken in uw winkel. De taliban brachten u naar huis. Eens thuisgekomen lichtte u uw moeder in over wat er was gebeurd. Zij bracht op haar beurt uw vader op de hoogte. Er werd beslist dat u Afghanistan diende te verlaten. Vroeg in de ochtend stuurde uw vader u mee met iemand om Afghanistan te ontvluchten.

U verliet Afghanistan in de winter. Via Iran reisde u naar Turkije, waar u ongeveer twee en half jaar verbleef vooraleer u erin slaagde de grens met Griekenland over te steken. Via de Balkanroute reisde u naar België waar u aankwam in maart 2020. Op 7 april 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Na uw vertrek bleef de taliban naar u vragen. Omwille van de bezoeken van de taliban verliet uw familie de regio twee maand na uw vertrek.

In het kader van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de taskara van uw vader, een identiteitsdocument van uw vader, een foto van uw vader en uw oom, twee video's van de overstromingen in uw regio, een foto van de slachtoffers van de overstroming, een mail van uw advocaat waarin hij stelt dat u het liefst in het Pashai wenst geïnterviewd te worden. U legt eveneens verschillende documenten neer opgesteld door Fedasil waaronder een individueel begeleidingsplan, een verslag van het intakegesprek, een identiteitsfiche, een voorschrift voor medicatie, een medische outbrief, een brief in verband met het overtreden van het huishoudelijk reglement en verschillende requisitoria.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U verklaarde dat u een ziekte heeft waardoor u niet veel kan spreken (CGVS I p. 11). U zou last hebben van vergeetachtigheid. Als u zich toch dingen probeert te herinneren krijgt u hoofdpijn en beginnen uw ogen te tranen (CGVS I p. 11). Verder zou u niet kunnen slapen en altijd nachtmerries hebben (CGVS II p. 15). Als minderjarige kreeg u psychologische begeleiding in België. Sinds u meerderjarig bent, wordt u verteld dat u moet wachten op een doktersbezoek of bezoek van een psycholoog (CGVS I p. 11, 18, CGVS II p. 15). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud gevoerd met een protection officer met expertise in het interviewen van kwetsbare personen. In dit verband dient opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van beide persoonlijke onderhoudsop het CGVS. In tegendeel, u slaagde erin gedurende beide persoonlijke onderhouds omstandige verklaringen af te leggen met betrekking tot uw relaas. Op geen enkel moment bleek tijdens de onderhouds dat uw psychologische toestand u verhinderde om uw verhaal te kunnen vertellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde bij terugkeer naar Afghanistan de Taliban te vrezen omdat u van hen vluchtte en zodoende geweigerd heeft voor hen te werken (CGVS I p. 17, CGVS II p. 13).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).*

*In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.*

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I p. 2, CGVS II p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet hebt voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Er wordt vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde verblijf gedurende uw hele leven in het dorp Kona Deh in het district Khewa. Hoewel u een zekere geografische kennis hebt van de regio (zo kende u bijvoorbeeld verschillende dorpen en scholen, had u weet van projecten van Japanners in uw regio, kende u enkele vooraanstaande personen uit uw regio), dient te worden gewezen op belangrijke hiaten die bestaan in uw kennis, waardoor er géén geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u daar uw hele leven, vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek onafgebroken zou hebben verbleven.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat de verklaringen die u aflegt omtrent de waterlopen in uw regio de beschikbare informatie faliekant tegenspreken. Uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat de Kunar rivier door uw district stroomt. Hoewel de kaarten niet helemaal eenduidig zijn over de ligging van uw eigen dorp kan op basis van uw beschrijvingen – volgens u zouden de dorpen Qalatak en Kona Deh naast elkaar liggen (CGVS II p. 4) - en de beschikbare informatie, besloten worden dat uw dorp in de vlakte ten Noorden van de Kunar-rivier ligt (zie kaarten toegevoegd aan administratief). U heeft echter geen weet van de aanwezigheid van de Kunar rivier in uw regio. Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS vertelde u dat er in uw regio een Japans kanaal was en sprak u over een rivier aan de lagere kant van Khewa Bazaar. Gevraagd of u de rivier bij het districtscentrum zelf had gezien verklaarde u van wel. Het zou een kleine rivier zijn (CGVS I p. 10, 11). Wanneer tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS opnieuw gepolst werd naar uw kennis over de waterlopen in uw regio, herhaalde u dat er een Japans kanaal lag achter het checkpoint. U werd verschillende keren gevraagd of er buiten dit Japans kanaal ander water, andere stromen of rivieren in uw regio waren. U herhaalde dat er in uw regio niets was buiten het Japans kanaal en dat er dichtbij het districtshuis een kleine vijver was, waarvan u niet wist of deze opgedroogd was of niet. Gevraagd of u ooit een stroom of rivier in uw regio gezien had, verklaarde u van niet (CGVS II p. 6). U sprak met geen woord over enige rivier in uw regio. Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaringen omtrent de rivier die u had afgelegd tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS, verklaarde u dat u tijdens uw eerste interview sprak over een vijver, een meer. Gevraagd of er dan, voor zover u wist, geen rivieren in uw regio waren, herhaalde u: “Ik zei je ervoor dat er een kleine ‘pond’ is een meer, achter het DC.” (CGVS II p. 6). U werd verteld dat er in het Khewa district een grote rivier naast het districtscentrum ligt, die doorheen heel het district stroomt. U repliceerde slechts dat u nooit ergens naartoe ging, dat u heel erg jong was en enkel ging werken. U zou slechts het Japans kanaal en het meer naast het districtscentrum hebben gezien (CGVS II p. 6). Deze verklaringen volstaan niet. Indien u daadwerkelijk heel uw leven in het Khewa district, in het dorp Kona Deh heeft gewoond, dat te situeren is op de vlakte naast de Kunar rivier, kan verwacht worden dat u van het bestaan van deze rivier op de hoogte was. Daarenboven kwam u wel degelijk buiten. Zo verklaarde u in verschillende andere subdorpen te zijn geweest zoals Chapar en Uriakhel (CGVS I p. 6), werkte u zes dagen op zeven (CGVS II p. 7) in de Bazaar die in het districtscentrum ligt en die volgens de beschikbare kaarten dicht bij de rivier ligt dan uw dorp (CGVS I p. 8, 10) en kwam u voor uw werk onder andere in het district Daray e Nur (CGVS II p. 8). Het feit dat u helemaal niet op de hoogte bent van het bestaan van deze rivier, maakt dat er aan uw beweerde herkomst uit Khewa geen geloof gehecht kan worden.

Ook omtrent de omliggende districten en de wegen die doorheen Khewa district lopen zijn uw verklaringen allerminst bevredigend. Zo blijkt uit beschikbare informatie dat de Jalalabad – Kunarweg (een verharde weg die Jalalabad met de provincie Kunar verbindt), doorheen uw district loopt. Bij de begraafplaats van Khewa en de Towkal Baba High School splitst de weg, waarbij een deel van de weg naar het district Daray e Nur (provincie Nangarhar) loopt. De Jalalabad-Kunarweg zelf loopt verder naar het Nurgal district van de provincie Kunar. U wist wel dat er doorheen uw district een verharde weg naar Jalalabad loopt, en verklaarde dat een deel van de weg naar Daray e Nur ging (CGVS II p. 4-5). U wist dat tevens dat er bij Khewa Bazaar een kruispunt was. Gevraagd naar welke plaatsen deze verschillende wegen gingen, verklaarde u: “Hier en daar, naar huizen en plaatsen.” (CGVS II p. 5). Wanneer u gevraagd werd of de verharde weg naar een andere provincie ging verklaarde u: “Ik weet de verharde weg leidt nr Nangarhar ook nr Qalatak en als je op de verharde weg bent, ben je 5 minuten weg van DC en de verharde weg leidt ook nr een andere richting.” (CGVS II p. 5). Gevraagd naar waar de andere kant van de verharde weg dan ging, verklaarde u dat de weg naar andere plaatsen leidde. U zou deze echter niet kennen, want u was er niet geweest (CGVS II p. 5). Wanneer u op een ander moment gevraagd werd naar districten die grenzen aan het uwe, kon u enkel het district Daray e Nur noemen (CGVS II p. 8). U wist niet dat u om naar Jalalabad (door u ‘Nangarhar’ genoemd) via een ander district moet reizen, maar de naam Behsud deed wel een belletje rinkelen. Volgens u was dit een brug dichtbij Nangarhar (CGVS II p. 9). De naam ‘Nurgal’ (het aangrenzend district in de provincie Kunar waar de Jalalabad-Kunar weg naartoe loopt) zei u niets (CGVS II p. 9). Volgens uw verklaringen was u in Afghanistan sinds jonge leeftijd automekaniker (CGVS I p. 9). U verklaarde dat de hoofdweg, die naar Nangarhar gaat, aan de Bazaar van Khewa ligt en dat uw klanten van overal kwamen (CGVS I p. 10).

Via uw klanten zou u onder andere op de hoogte zijn van de bouw van een Japanse school en moskee (CGVS I p. 10). Er kan dan ook verwacht worden dat u, via uw klanten, enige kennis zou hebben over de omliggende districten en regio's. Uw vage verklaringen hieromtrent doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw herkomst uit het Khewa district.

Het is eveneens opvallend dat u enkele dorpen in uw omgeving niet kende. Uzelf kon verschillende plaatsen rond uw dorp beschrijven. Zo sprak u over het Japans kanaal, noemde u een park in Gamberi, kende u enkele scholen en noemde u de dorpen Chaparn, Uriakhel, Qalatak en Khoram. De namen van de dorpen Bazarak, Char Qala en Myagan herkende u. Enkele andere dorpen die eveneens in dezelfde vlakte liggen kende u echter niet. Wanneer u de namen Qalagay en Khoskai werden genoemd zeiden deze u niets (CGVS II p. 9). Deze twee dorpen liggen dicht bij de oever van de rivier en worden volgens sommige kaarten in de omgeving van het districtscentrum en Qalatak gesitueerd, volgens andere kaarten iets meer in de richting van Jalalabad. Aangezien u tot aan uw vertrek uit Afghanistan in het Khewa district zou hebben gewoond, u reeds sinds jonge leeftijd werkte als automekaniker en u klanten van overal zou bedienen, is het dan ook opvallend dat nog nooit van deze dorpen gehoord zou hebben.

Niet alleen heeft u onvoldoende kennis over de regio waar u heel uw leven zou hebben gewoond, ook uw verklaringen omtrent uw persoonlijk leven overtuigen niet.

Zo legde u inconsistente verklaringen af omtrent de plaats waar u geboren bent en gewoond hebt. Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), werd genoteerd dat u geboren werd in Qalatak en verhuisde naar Zorkele toen u nog heel klein was (DVZ verklaringen nr. 10 p. 6). Tijdens beide onderhoudsopnames op het CGVS verklaarde u telkens dat u geboren werd in Kona Deh en altijd in Kona Deh hebt gewoond (CGVS I p. 5, CGVS II p. 4). Kona Deh zou ook Zorkele worden genoemd in het Pashtu (CGVS I p. 6). Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaringen die u aflegde tijdens uw onderhoud op de DVZ (met name dat u geboren werd in Qalatak en nadien verhuisde) verklaarde u dat u niet goed Pashtu spreekt en verstaat en dat het misschien een misverstand betrof. Dit lijkt echter weinig waarschijnlijk. Uit uw verklaringen blijkt dat Qalatak en Kona Deh twee verschillende dorpen zijn die naast elkaar liggen. U verklaarde zelf nooit in Qalatak te hebben gewoond (CGVS II p. 4). Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat er zou geschreven worden dat u in Qalatak werd geboren en later verhuisde naar Kona Deh, als u dit niet zo had verteld.

Daarenboven legde u inconsistente verklaringen af omtrent de verschillende plaatsen waar u in uw regio zelf bent geweest. U verklaarde tijdens uw eerste onderhoud dat u in Uriakhel, Chapar en Qalatak kwam. Gevraagd of u naar andere plaatsen in uw regio ging, verklaarde u dat u enkel heen en weer naar de winkel reisde (CGVS I p. 6). Tijdens uw tweede onderhoud werd u uitdrukkelijk gevraagd of u in Daray e Nur was geweest. U antwoordde toen: "Neen, ik ken het niet." (CGVS II p. 5). Gevraagd of u ooit in een ander district was geweest, verklaarde u eveneens van niet (CGVS II p. 8). Later tijdens hetzelfde onderhoud werd u gevraagd of u soms naar andere plaatsen ging voor uw werk. U antwoordde dat u nergens anders heen ging, dat u heen en terug van werk naar huis ging en in huis zou bidden. Indien u telefoon kreeg van een chauffeur die u vertelde dat zijn voertuig kapot was, zou u het wel gaan maken. Gevraagd op welke plaatsen u dan kwam, wanneer u deze kapotte auto's ging maken, verklaarde u dat u voornamelijk in uw eigen plaats bleef en dat u soms naar de Bazaar in Daray e Nur ging om daar wagens van mensen te maken (CGVS II p. 8). Geconfronteerd met de verklaringen die u eerder had afgelegd tijdens hetzelfde interview verklaarde u dat u niet naar Daray e Nur ging om het te bezoeken, maar gewoon om een wagen te maken (CGVS II p. 8). Dit vormt echter geen uitleg voor vastgestelde tegenstrijdigheid.

Deze inconsistente verklaringen met betrekking tot uw woon- en geboorteplaatsen en met betrekking tot de plaatsen waar u zelf zou zijn geweest, doen enerzijds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Kona Deh en doen anderzijds afbreuk aan uw profiel van jonge Afghaanse tiener die bijna nergens naartoe ging.

Er dient opgemerkt te worden dat u wel enige kennis heeft met betrekking tot zaken die in uw regio gebeurden. Zo wist u bijvoorbeeld dat er in het verleden overstromingen in uw regio voorkwamen en vertelde u over de begrafenis van uw oom waar buitenlanders op aanwezig waren. U had het over projecten van de Japanners, vertelde dat de Taliban de moskee van Kona Deh vernietigd had, sprak over een incident aan de brug van Behsud en vertelde over de dood van Qari Mawlawi Safiullah. Uw verklaringen omtrent diens dood overtuigen echter niet. Zo vertelde u dat Qari Mawlawi Safiullah, de mullah van de Qalatak moskee werd ontvoerd en gedood in een maisveld door de Taliban tijdens de zomer. U situeerde dit incident heel lang geleden, toen u nog in Afghanistan was (CGVS II p. 10, CGVS I p. 12).

Uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat een zekere Mawlawi Safiullah, imam van de Qalatak moskee werd doodgeschoten door onbekenden in juni 2019. Het lijkt hier over hetzelfde incident te gaan dan door u werd beschreven. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat dit incident plaatsvond na uw vertrek uit Afghanistan. Volgens uw eigen verklaringen zou u in 2019 immers nog onderweg zijn naar België. Dit is zeer opvallend, temeer u verklaarde dat één van uw ooms, Islamudin, een qari was in de moskee van Qalatak. Uit uw verklaringen kan bovendien afgeleid worden dat uw oom de opvolger was van Qari Mawlawi Safiullah. De voorganger van uw oom in de moskee van Qalatak zou immers door de taliban zijn neergeschoten in een maisveld (CGVS I p. 7), net als Qari Mawlawi Safiullah (die eveneens mullah van de moskee in Qalatak was) (CGVS I p. 12, CGVS II p. 10). Aangezien uw oom qari was in de moskee van Qalatak, kan van u verwacht worden dat u deze gebeurtenis correct zou kunnen situeren in tijd. Het feit dat u dit incident situeert vóór uw vertrek uit Afghanistan plaatst enerzijds twijfel bij uw beweerde vertrekdatum en doet anderzijds uw verklaringen met betrekking tot uw recente herkomst ingestudeerd overkomen.

Wanneer u rechtuit werd gevraagd naar uw vertrekdatum, konden uw verklaringen evenmin duidelijkheid scheppen. Tijdens uw aanmelding als minderjarige werd genoteerd dat u twee jaar voorheen uit Afghanistan vertrok en dat u ongeveer 1,6 jaar in Turkije heeft doorgebracht (zie fiche 'niet-begeleide minderjarige vreemdeling'). Deze registratie als minderjarige vond plaats tussen het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming op 7 april 2020 en uw interview op de DVZ op 19 november 2020 (een tijdsspan van ongeveer zeven en halve maand). Hieruit blijkt dan ook dat u uit Afghanistan zou zijn vertrokken in het jaar 2018 en dat u iets minder dan twee jaar onderweg zou zijn geweest. Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u, wanneer u gevraagd werd hoe lang u onderweg was van Afghanistan naar België: "Drie maanden van een plaats, een maand van een andere plaats, twee en half jaar in een plaats, 6 maand een andere plaats, 6 maand opnieuw in een andere plaats, een maand in een andere plaats, opnieuw een maand ergens anders en dan kwam ik hier." (CGVS I p. 7). Hieruit zou blijken dat u vier jaar onderweg bent geweest van Afghanistan naar België en u vermoedelijk vertrok in het jaar 2016. Gevraagd hoe vaak het Ramadan of 'eid' was tijdens uw reis van Afghanistan naar België en na uw vertrek uit Afghanistan, moest u elk antwoord schuldig blijven (CGVS I p. 16-17). Wanneer u gevraagd werd hoe oud u was toen u Afghanistan verliet, verklaarde u slechts dat u heel jong was. Twee maal werd u gevraagd hoe lang geleden u Afghanistan verliet. U kon slechts zeggen dat u heel jong was op het moment dat u vertrok (CGVS I p. 7). Er dient opgemerkt te worden dat u minstens 14 jaar oud was op het moment van uw vertrek, gelet op de verschillende scenario's hierboven geschreven en het feit dat als geboortedatum oktober 2002 werd genoteerd. U was de oudste zoon, verdiende geld voor uw familie en had met andere woorden een grote verantwoordelijkheid voor binnen uw gezin. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u echt jong was op het moment van uw vertrek. Het is daarenboven merkwaardig dat u wél precies kan zeggen hoeveel maanden u op verschillende plaatsen heeft doorgebracht, maar niet kan zeggen hoe vaak het Ramadan of eid is geweest na uw vertrek. Uw vage en inconsistente verklaringen omtrent het moment van uw vertrek en de duur van uw reis bevestigen het weinig geloofwaardige karakter van uw verklaringen.

De verklaringen over uw reis van Afghanistan naar België kunnen evenmin overtuigen. Zo waren uw verklaringen in verband met uw reisroute in Afghanistan zeer beperkt. Uw vader zou uw vertrek uit Afghanistan hebben geregeld. U vertrok 's avonds en werd doorgegeven aan verschillende personen. U kon echter niet vertellen via welke plaatsen u Afghanistan verliet. U verklaarde dat u 's nachts reisde en overdag en dat u op sommige plaatsen onderweg stopte. U kende deze plaatsen echter niet. Wanneer u gevraagd werd of u het districtscentrum passeerde, verklaarde u dat het avond was toen u vertrok, dat u zich niet meer herinnerde of u door het districtscentrum of door Nangarhar passeerde. U was bang en zou niet hebben rond gekeken (CGVS II p. 12). Gezien verwacht kan worden dat dergelijke reis toch enige indruk achterlaat op iemand die beweert nog nooit voordien zijn regio te hebben verlaten, kan bijgevolg van u verwacht worden dat u meer gedetailleerde verklaringen zou afleggen over uw reisroute. De vage verklaringen omtrent uw reisroute scheppen dan ook geen duidelijkheid over uw precieze reisweg en de plaats vanwaar u vertrok. Omwille van uw vage verklaringen kan u dan ook niet aannemelijk maken dat u uw reis naar Europa vanuit Kona Deh in het Khewa district begon.

Verder kunnen er vragen gesteld worden bij het profiel van uw familie.

Zo dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw familie erg vaag blijven. Eerst en vooral wist u niet of uw vader in het verleden had gewerkt. U verklaarde dat u in Afghanistan niet naar school kon en moest werken omwille van financiële problemen (CGVS I p. 8). Wanneer u gevraagd werd of uw ouders werkten toen u in Afghanistan woonde, verklaarde u aanvankelijk dat uzelf mekanieker was. Wanneer de vraag werd herhaald vertelde u: "Mijn ouders deden geen werk, het enige wat ze deden was werk."

Wanneer u gevraagd werd hoe uw familie het financieel deed voordat u in de winkel werkte, verklaarde u niet te weten of uw vader in het verleden werkte. U zou hier geen idee over hebben. Voor zover u zich herinnerde was hij altijd al oud (CGVS I p. 7). Wanneer later tijdens het interview opnieuw gevraagd werd hoe uw familie aan eten en geld kwam voordat u werkte, verklaarde u dat u heel jong was en het niet wist. Waarschijnlijk werkte uw vader, maar u wist niet wat hij deed (CGVS I p. 10). Aangezien u de oudste zoon van het gezin bent en u moest beginnen werken om uw familie te helpen, is het opvallend dat u niet zou weten hoe uw familie in zijn levensonderhoud voorzorg voor u begon te werken.

Het is eveneens merkwaardig dat de verklaringen over uw familie langs moederskant zo vaag zijn. Wanneer u gevraagd werd of u ooms of tantes langs moederszijde had, antwoordde u slechts: "Misschien, maar ik heb geen info want ik was heel jong." Gevraagd wat u bedoelde, herhaalde u louter dat er misschien een familie van uw moeder was, maar dat u heel jong was (CGVS I p. 7). Uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw onderhoud op het CGVS blijkt echter dat u minstens veertien jaar oud was op het moment van uw vertrek uit Afghanistan (cfr. infra), wat bezwaarlijk heel erg jong genoemd kan worden. Volgens uw eigen verklaringen was u daarenboven de oudste zoon en (mede) kostwinner in de familie, en beschikte u aldus over enige verantwoordelijkheid binnen het gezin. Het is dan onwaarschijnlijk dat uw familieleden nooit met u over uw familie langs moederskant zou hebben gesproken, noch dat u hier nooit naar zou hebben gevraagd.

Deze vaststellingen doen vermoeden dat u bepaalde zaken met betrekking tot uw familie in Afghanistan bewust probeert achter te houden voor de Belgische asielinstanties.

Over uw familie langs vaderskant legt u wel verklaringen af. Verschillende van uw familieleden langs vaderskant zouden in het verleden problemen hebben met de taliban omwille van hun functie of werk. Zo verklaarde u dat één van uw patronale ooms lang geleden werd neergeschoten door de taliban omdat hij voor het Afghaans Nationale Leger werkte. Uw andere oom langs vaderskant, Islamudin, was een qari in de moskee van Qalatak. De taliban liet hem geen gebeden leiden of lesgeven in de moskee. Hij zou nu eens hier en dan weer daar verblijven (CGVS I p. 7). Tijdens uw tweede onderhoud, op 6 september 2021, na de val van Kabul, verklaarde u dat uw patronale oom zich op verschillende plaatsen verborg en u momenteel niets over hem wist (CGVS II p. 10). Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat er omwille van uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw herkomst niet zomaar geloof gehecht kan worden aan deze beweringen omtrent uw familie. Daarenboven overtuigen uw verklaringen in verband met uw oom Islamudin niet. Uit uw verklaringen lijkt het immers of uw oom de opvolger was van Qari Mawlawi Safiullah (cfr. supra). Het feit dat u dit incident niet correct in tijd kan situeren, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Twee maal werd u bovendien gevraagd naar de redenen waarom de taliban uw oom vervolgden. Uw verklaringen bleven echter zeer vaag. U kwam niet verder dan te verklaren dat de persoon die voor uw oom het gebed leidde werd doodgeschoten, dat uw oom vervolgens verantwoordelijk werd en ze hem ook begonnen lastig te vallen. Deze vaststellingen maken dat er dan ook enige twijfel bij uw verklaringen omtrent het profiel van uw oom geplaast kan worden.

In verband met uw oom die door de taliban werd neergeschoten omdat hij voor het Afghaanse Nationale Leger werkte, dient opgemerkt te worden dat u zelf geen problemen kende omwille van het incident waarin hij stierf. U zou gewoon zijn gaan werken en kreeg pas later problemen (CGVS I p. 8).

Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS, dat plaatsvond op 6 september 2021, na de val van Kabul, verklaarde u dat de zoon van uw patronale oom G. voor het Afghaans Nationale Leger werkte. Hij en een paar vrienden van het dorp die eveneens voor het Nationale Leger werkten, zouden zich verstoppen voor de taliban (CGVS II p. 4). Wanneer u echter gevraagd werd wat u zelf precies vreesde, verklaarde u zowel tijdens uw eerste als tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS de taliban te vrezen omdat u van hen vluchtte en aldus weigerde voor hen te werken (CGVS I p. 17, CGVS II p. 13). Wanneer u gevraagd werd of u de taliban nog vreesde omwille van andere redenen, verklaarde u eveneens te vrezen voor de veiligheid van uw familie. U weet niet waar ze zijn en maakt zich heel veel zorgen over om hen (CGVS II p. 14). Nergens doorheen deze twee interviews haalde u aan een vrees te hebben voor de taliban omwille van het profiel van uw familieleden. Indien u een verhoogd risico zou lopen om gevisieerd te worden door de taliban omwille van het profiel van uw neven of ooms, kan verwacht worden dat u dit zelf zou aanhalen tijdens één van uw persoonlijke onderhouds op het CGVS. Hoewel in de periode vlak na de val van Kabul misschien niet helemaal duidelijk was hoe de situatie in Afghanistan zou evolueren, kan verwacht worden dat u – indien er later nieuwe elementen met betrekking tot uw vrees en het profiel van uw familie opdoken – dit alsnog zou laten weten, wat u echter niet heeft gedaan.

Uit geheel van bovenstaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat u geen zicht biedt op het profiel van uw familie en dat u uw beweerde verblijf in het dorp Kona Deh, gelegen in het district Khewa van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt. Hierdoor kan evenmin enig geloof gehecht worden aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan.

In verband met uw relaas dienen daarenboven nog bijkomende vaststellingen gemaakt te worden.

Zo bleken uw verklaringen aangaande de woonplaatsen van uw familie na uw vertrek inconsistent en niet overtuigend. U verklaarde dat uw familie na uw vertrek uit de regio verhuisde omwille van uw problemen. U zou niet weten waar ze naartoe gingen. Uw verklaringen omtrent de periode waarin uw familie het huis verliet komen echter niet met elkaar overeen. U verklaarde tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS dat u uw familie vier tot vijf maand eerder had gehoord. Ze zouden op dat moment in Kona Deh hebben verbleven. Wanneer u later gevraagd werd wanneer uw familie de regio had verlaten, vertelde u dat dit twee maand na uw vertrek was (CGVS I p. 6). Het is met andere woorden onmogelijk dat uw familie, toen u daar contact mee had vier of vijf maand voor uw eerste onderhoud op het CGVS, nog in Kona Deh zou hebben verbleven. U verklaarde immers zelf meerdere jaren onderweg te zijn geweest naar België (cfr. supra), waardoor zij ten tijde van uw aankomst hier Kona Deh reeds zouden moeten hebben verlaten. Verder is het opmerkelijk dat u niet weet waar uw familie momenteel verblijft. U zou hen niet gevraagd hebben waar ze naartoe gingen. U werd tot tweemaal toe gevraagd waarom u uw familie hier niet naar vroeg. U antwoordde slechts dat u het niet had gevraagd en niet wist naar waar ze gingen (CGVS I p. 6). Indien uw familie daadwerkelijk de regio zou moeten hebben verlaten omwille van uw problemen, lijkt het weinig aannemelijk dat u niet bij uw familie geïnformeerd zou hebben waar en in wat voor situatie zij zich momenteel bevinden, zeker aangezien u zelf verklaart zich heel veel zorgen om hen te maken (CGVS II p. 14).

Verder legde u inconsistente verklaringen af met betrekking tot het aantal personen dat u thuis kwam ophalen voor uw ontmoeting met de taliban. Zo verklaarde u tijdens uw onderhoud op de DVZ dat u door twee personen werd opgehaald die u meenamen om een wagen te herstellen (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat u door één persoon werd opgehaald en dat er niemand anders bij jullie in de wagen zat (CGVS I p. 15). Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaringen die u had afgelegd tijdens uw onderhoud op de DVZ, verklaarde u dat u één persoon had vermeld en dat u niet goed Pashtu sprak. U had zaken in het Pashai gezegd en werd waarschijnlijk niet gehoord. U had tijdens dit eerste interview ook gezegd dat u een vrouw had en dit werd niet genoteerd. In verband hiermee dient opgemerkt te worden dat er tijdens de registratie van uw persoonlijke gegevens wel degelijk werd genoteerd dat u een verloofde heeft (DVZ verklaringen 15b p. 8). Daarenboven werd tijdens uw registratie als minderjarige genoteerd dat uw moedertaal zowel Pashtu als Pashai is en dat u beide talen spreekt (zie fiche 'niet-begeleide minderjarige vreemdeling'). Tijdens uw onderhoud op de DVZ werd daarenboven genoteerd dat u genoeg Pashtu spreekt om uw interview in het Pashtu af te leggen (zie DVZ verslag 'verklaring betreffende procedure' p. 1). Wanneer de CGVS vragenlijst met u werd overlopen herhaalde u dat u het interview in het Pashtu kon doen, maar liever een tolk Pashai verkoos (CGVS vragenlijst nr. 3.6). Uit dit alles blijkt niet dat u niet in staat zou zijn uw relaas zonder fouten in het Pashtu te vertellen. Het feit dat u naderhand verklaart niet genoeg Pashtu te kennen is, gezien uw eerdere verklaringen, ongeloofwaardig en lijkt dan ook een manier om u in te dekken tegen fouten. Deze uitleg vormt geenszins een verklaring voor de vastgestelde inconsistentie. Bovendien kan van u verwacht worden dat u zich zou herinneren of u door slechts één of meerdere personen werd opgehaald. Er kan immers verwacht worden dat – indien u door meerdere personen werd opgehaald – deze met elkaar interageerden en u dit zich voor de geest zou kunnen halen. Deze inconsistentie doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de

beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u voorgelegde documenten werpen geen ander licht op voorgaande appreciatie. U legde enkele documenten neer waarvan u verklaarde dat deze van uw vader waren. Zo legde u een foto van uw vader voor, de taskara van uw vader en een ander document waarop 'Afghan-German T.T.P. Identity Card' werd genoteerd. Wanneer u gevraagd werd naar dit laatste document, verklaarde u slechts dat dit een foto van uw vader betrof. Wanneer u opnieuw gevraagd werd wat voor document dit was, verklaarde u dat het om een foto uit uw vaders verleden ging (CGVS I p. 3). Dat u zo weinig over dit document – dat niet enkel een foto is, maar ook een identiteitsbewijs voorstelt – is opvallend. Uit niets van deze documenten blijkt daarenboven dat de persoon die werd afgebeeld uw vader betreft. Deze documenten vormen dan ook geen bewijs voor uw herkomst of familiale achtergrond. Verder legde u nog enkele video's voor waarop overstromingen te zien zijn en een foto met daarop de slachtoffers van de overstroming (CGVS I p. 3). Deze filmpjes en foto – waarvan bovendien niet afgeleid kan worden waar ze werden opgenomen – tonen evenmin aan dat u in Afghanistan oorspronkelijk afkomstig bent uit het dorp Konah Deh in het Kuz Kunar district van de provincie Nangarhar. Uw advocaat legde verder een mail voor die hij stuurde naar de DVZ naar aanleiding van uw interview daar. Uit deze mail blijkt dat uw advocaat de DVZ contacteerde met de vraag naar een tolk Pashai. U zou zich zorgen maken omdat u moeite heeft met het Pashtu en het Pashtu niet volledig begrijpt. Deze mail doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat u, zowel tijdens uw registratie als minderjarige als tijdens uw onderhoud op de DVZ, verklaarde het Pashtu wel machtig te zijn en het genoeg te spreken om uw interview in het Pashtu af te leggen (cfr. supra). Deze mail verandert dan ook niets aan de reeds eerder gemaakte vaststellingen. Verder legde uw advocaat verschillende documenten van Fedasil voor waaronder het intakegesprek met de sociale dienst (waarin kort enkele gegevens met betrekking tot uw persoonlijke en familiale situatie, uw verblijfshistoriek en uw asielprocedure werden beschreven). Het individueel begeleidingsplan van Fedasil werd eveneens voorgelegd. Uit dit document blijkt dat u in het opvangcentrum melding maakte van vergeetachtigheid en hoofdpijn. Er wordt beschreven dat u problemen heeft met uw kortetermijngeheugen. Het is soms echter moeilijk in te schatten wat u echt vergeten bent en wat niet. Verder blijkt uit dit document dat u opgevolgd wordt door een psycholoog en moeite heeft met de (corona)regels en structuur in het centrum. U werkte vroeger als automekaniker en zou dit in België ook graag willen leren. Uit enkele andere documenten die u voorlegde van Fedasil (requisitoria) bleek dat u in februari en maart 2021 een afspraak had in het Regionaal Ziekenhuis in Tienen in verband met een hand/polstrauma, dat u een consultatie had naar aanleiding van een covid-19 infectie en dat u 'sedistress sleep' werd voorgeschreven. Verder zitten er nog een nota in verband met een ernstige overtreding op het huishoudelijk reglement, een medische outbrief, een identificatiefiche en een (onleesbaar) voorschrift voor medicatie. Deze documenten beschrijven uw moeilijke parcours hier in België, maar zeggen niets over uw vrees ten opzichte van Afghanistan.

Uw medisch-psychische moeilijkheden (met name uw hoofdpijn en vergeetachtigheid) worden deels beschreven in het individueel begeleidingsplan van Fedasil. Uzelf verklaarde hierover dat u een ongeluk had met de wagen in Afghanistan en dat deze problemen hierna begonnen (CGVS II p. 15). U krijgt tevens medicatie voorgeschreven omdat u anders niet kan slapen (CGVS II p. 14) en heeft al enkele keren hebben gevraagd naar een doktersbezoek of een bezoek van een psycholoog. Er wordt u telkens verteld dat u moet wachten (CGVS I p. 11). Hoewel er begrip opgebracht kan worden voor uw medische en psychologische moeilijkheden, dient opgemerkt te worden dat u deze op geen enkele manier met documenten staft. Uit de verklaringen van u en uw advocaat blijkt dat u als minderjarige in België werd opgevolgd door een psycholoog. Toen u meerderjarig werd viel deze begeleiding echter weg (CGVS I p. 18, CGVS II p. 15).

U legt geen document neer van de psychologische opvolging die u in het verleden als minderjarige kreeg. Uit niets blijkt dan ook dat u omwille van uw medische of psychologische problemen niet in staat zou zijn een correct asielaanvraag naar voor te brengen. De loutere bewering volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt, is bovendien geenszins van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw herkomst kan verklaren. De vastgestelde omissies betreffen immers geen details maar wel zaken waarvan verwacht kan worden dat u ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw zou kunnen beschrijven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst er op dat zijn nationaliteit niet wordt betwist en gaat ten eerste in op het risico op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de politieke situatie in Afghanistan instabiel is en dat dit door verwerende partij ook erkend wordt. Onder verwijzing naar persartikels stelt verzoeker dat vlak na de overname de taliban gematigde taal sprak bij monde van haar woordvoerder en zich engageerde voor het respecteren van vrouwenrechten en amnestie voor allen die voor de Amerikanen of de door het Westen gesteunde Afghaanse overheid hebben gewerkt, maar dat dit al snel holle woorden bleken en dat door verschillende onafhankelijke bronnen reeds ontelbare extralegale moorden en vervolgingen werden gerapporteerd. Hij citeert daarbij volgende bronnen: AP News, "*taliban vow to respect women, despite history of oppression*", 18-08-2021 (internetlink); UN News, "*Afghanistan: Humanitarian crisis threatens basic human rights*", 14-12-2021 (internetlink); The Guardian, "*Is it a crime to study?: outcry as taliban bar girls from secondary schools*", 23-03-2022. Dit toont volgens verzoeker aan dat van een gematigde taliban geen sprake is en dat universele mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd. Hij wijst op een in die zin bijzonder onrustwekkend eerder bericht van eind augustus 2021 van de woordvoerder van de taliban waarin hij aankondigde dat de taliban de Afghanen die zouden terugkeren na een weigering van hun asielaanvraag in Europa zouden vervolgen en dat er geen enkele reden is om te twifelen aan de waarachtigheid van de bron en de verklaring die volgens verzoeker een begin van bewijs vormt van een reëel risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan (InfoMigrant, *Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront "traduits en justice"*, 31-08-2021 (internetlink); Kronen Zeitung, *Wir nehmen eure straffälligen Asylwerber zurück!*, 30-08-2021 (internetlink)). Hij wijst er op dat in een situatie waarin de taliban blijf geeft van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren negentig de nood aan internationale bescherming ruim dient te worden geïnterpreteerd en dat verzoeker het voordeel van de twijfel dient te genieten. Hij wijst ook op arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 waarin wordt bevestigd dat dienaangaande een grondiger onderzoek door verwerende partij zich opdringt.

Vervolgens gaat verzoeker in op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en de beoordeling van willekeurig geweld in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan precair blijft en dat niet alleen IS actief blijft in verschillende regio's in Afghanistan maar dat er ook over het hele land nog vele IED's liggen die nog steeds voor onveilige wegen en burgerslachtoffers zorgen. Verder is de taliban momenteel niet bij machte om de non-state armed groups (NSAG) waaronder IS op hun grondgebied efficiënt te bestrijden, waardoor het willekeurig geweld nog steeds veel slachtoffers maakt. Verzoeker wijst er op dat de aanwezigheid van verschillende NSAG's en het gebrek aan gecentraliseerd leiderschap van de taliban maken dat er nog steeds veel willekeurig geweld is in Afghanistan. In de periode van midden augustus 2021 tot februari 2022 zijn reeds 1153 (geregistreerde) burgerslachtoffers gevallen ingevolge willekeurig geweld. Het eigenlijke aantal ligt ongetwijfeld nog veel hoger. Gelet op de uiterst volatiele politieke en uiterst fragiele economische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient de nood aan internationale bescherming zo ruim mogelijk te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert daarbij uit het ASYLOS, Afghanistan: COI Repository, 01-09-2021 – 30-03-2022, p. 24, 22, 21, 15-16 en stelt dat de Raad dit in het hogervermelde arrest ook heeft bevestigd. Verzoeker meent dat de motivering in de bestreden beslissing op dat vlak gestandaardiseerd en ontoereikend is.

Verzoeker gaat vervolgens in op de humanitaire crisis in Afghanistan en de beoordeling ervan in het licht van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat sinds de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 er een ernstige humanitaire crisis gaande is in Afghanistan als gevolg van het gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid. Hij wijst er op dat in september en oktober 2021 bijna de helft van de totale bevolking, 18,8 miljoen Afghanen in hoge voedselnood zijn en dat 6,8 miljoen Afghanen op de rand van de uithongering stonden. Hij citeert vervolgens uit EASO, "Afghanistan Country Focus", COI Report, beschikbaar via: ["https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf"](https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), p. 66 – 67. Verzoeker stelt dat het aantal Afghanen in acute hongersnood blijft stijgen en dat het voormelde rapport melding maakt van 22,8 miljoen Afghanen in een IPC phase 3 of hoger en minstens 6,8 miljoen in IPC phase 4. Hij citeert uit IPC, Technical Manual Version 3.1 – "Evidence and Standards for better food security and nutrition decisions" beschikbaar via: ["https://www.ipcinfo.org/fileadmin/user_upload/ipcinfo/manual/IPC_Technical_Manual_3_Final.pdf"](https://www.ipcinfo.org/fileadmin/user_upload/ipcinfo/manual/IPC_Technical_Manual_3_Final.pdf), p. 35 en stelt dat mensen die zich in IPC phase 4 bevinden imminent gevaar lopen voor hun leven en bij gebrek aan voedsel ook bijvoorbeeld zaden eten die zouden moeten dienen voor de volgende oogst, zodat de situatie blijft verergeren (*idem*, p. 34). Hij wijst er vervolgens op dat Human Rights Watch midden maart 2022 opnieuw aan de alarmbel trok om de humanitaire crisis in Afghanistan onder de aandacht te brengen (Human Rights Watch, *Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis*, 17-03-2022, beschikbaar via: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>) en dat de speciale gezant van de VN op 15 maart 2022 nog verklaarde dat minstens 95 % van de Afghaanse bevolking te weinig eet en de humanitaire crisis in Afghanistan omschreef als een crisis van ongeziene proporties (Dr. Ramiz Alakbarov, Statement 15-03-2022, beschikbaar via: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/UN_RCHC_STATEMENT_AFGHANISTAN_FOOD_INSECURITY_AND_MALNUTRITION_CRISIS_15MARCH2022.pdf). Er zijn verder verschillende publicaties over wanhopige gezinnen die hun baby's, dochters of organen verkopen in ruil voor voedsel en verzoeker wijst er op dat World Vision zich genoodzaakt zag om een noodfonds te creëren om te voorkomen dat families hun kinderen verkopen (Aljazeera, *In Afghanistan, 'people selling babies, young girls to survive'*, 31-03-2022, beschikbaar via: <https://www.aljazeera.com/news/2022/3/31/afghanistan-faces-hunger-crisis-of-unparalleled-proportions>; NZ Herald, *Afghanistan famine: Parents sell children for food, says World Vision*, beschikbaar via: <https://www.nzherald.co.nz/world/afghanistan-famine-parents-sell-children-for-food-says-world-vision/5QLJX5M6BOYLXDERJWXE7Q3OZ4/>; World Vision, *Hunger crisis forces Afghan parents to sell children for food*, 22-12-2021, beschikbaar via: <https://www.worldvision.org/disaster-relief-news-stories/afghan-families>).

Verzoeker betwist vervolgens de stelling van verwerende partij dat de humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van gedragingen te wijten aan derden, maar veeleer een resultaat is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Verzoeker stelt dat Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming een brede vorm van internationale bescherming beoogt voor mensen wiens herkomstland of land van gewoonlijk verblijf deze bescherming niet verstrekt en citeert overwegingen 6 en 25 van deze richtlijn en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan inderdaad te wijten is aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren en dat de oorzaken van de huidige crisis helder worden uitgelegd in het rapport Human Rights Watch, "Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis", 01-03-2022 (internetlink). Verzoeker citeert enkele passages uit het rapport en stelt dat uit de conclusie van Human Rights Watch duidelijk blijkt dat wel degelijk derden verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan. Hij citeert vervolgens de aanbevelingen van Human Rights Watch in dit rapport en betoogt dat de Taliban lang heeft gestreden om de macht in Afghanistan te kunnen opnemen en vooral gefocust lijken op het implementeren van hun schrikbewind zoals tijdens hun vorige regeerperiode. De Taliban schendt daarbij fundamentele mensenrechten, zoals hierboven beschreven, en staat weigerachtig tegenover hulp van internationale organisaties. Het laat dan ook geen twijfel dat het gedrag van de Taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan volgens verzoeker, die stelt dat dit ook onlangs werd erkend door de Raad in het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022. Verzoeker besluit dat in weerwil van de motivering van verwerende partij de huidige humanitaire crisis in Afghanistan wel degelijk onder het toepassingsveld van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet valt. Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt een kopie van de bestreden beslissing en de beslissing van de voorzitter BJB volledige kosteloosheid toe aan het verzoekschrift.

3. Nota verwerende partij

Verwerende partij legt op 11 juli 2022 een Nota verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure neer waarin zij antwoordt op de middelen in het verzoekschrift en vaststelt dat de landeninformatie inzake de socio-economische situatie, hoewel hiernaar wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, niet fysiek werd opgenomen in het administratieve dossier. Los van de vaststelling dat verzoeker hierover geen enkele opmerking maakte, voegt verwerende partij de bronnen in kwestie, met name "Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen" van mei 2022 toe aan haar nota.

4. Aanvullende nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 5 oktober 2010 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming.

Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, MM, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming een kopie van de taskara van zijn vader en een identiteitsdocument van zijn vader voor. Verzoeker legt geen enkel identiteitsdocument of reisdocument voor dat op hemzelf betrekking heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen geloof hecht aan de door verzoeker beweerde regio van herkomst in Afghanistan van verzoeker, maar als dusdanig de Afghaanse nationaliteit van verzoeker en de door verzoeker opgegeven leeftijd en identiteit niet betwist. De nood aan internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing terecht ten aanzien van verzoekers verklaarde land van nationaliteit, Afghanistan, onderzocht en beoordeeld. De Raad stelt vast dat verzoeker dit evenmin betwist.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. Volgens zijn verklaringen werd verzoeker, die op jonge leeftijd werkte in een zaak van een automechanieker in zijn dorp Kona Deh, in het Khewa district, provincie Nangarhar, op een avond thuis opgehaald door een persoon om een wagen te herstellen. Verzoeker werd naar een plaats in de bergen gebracht waar taliban leden waren. Verzoeker werd opgedragen om een bom in een auto te monteren. De taliban zeiden daarna dat hij voor hen moest werken en in het Afghaanse nationale leger informatie moest zoeken over de verschillende commandanten en de plaatsen die ze bezochten, waarop verzoeker zei dat ze er verder over zouden spreken op een later tijdstip in de winkel en vervolgens naar huis werd gebracht. Zijn ouders beslisten, toen zij het verhaal van verzoeker hoorden, dat hij Afghanistan moest verlaten. De volgende ochtend werd hij met iemand meegegeven om Afghanistan te ontvluchten. Verzoeker vertrok volgens zijn verklaringen in de winter en verbleef onder meer twee en een half jaar in Turkije vooraleer verder te reizen naar België, via Griekenland en de Balkanroute. Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban omdat hij heeft geweigerd met hen mee te werken.

6.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen reis-of identiteitsdocumenten heeft voorgelegd die betrekking hebben op hemzelf maar wel identiteitsdocumenten en foto's van zijn vader heeft voorgelegd. De Raad stelt vast dat geen documenten voorliggen waaruit de verwantschapsband kan blijken tussen verzoeker en de persoon wiens identiteitsdocumenten hij voorlegt. Verder verklaart verzoeker dat hij wel een taskara had in Afghanistan maar deze beschadigd raakte in een overstroming. Verzoeker legt een video neer over een overstroming, maar hieruit kan niet worden afgeleid wanneer of wanneer deze overstroming plaatsvond. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden, die verder op geen enkele wijze betwist worden in het verzoekschrift, gemotiveerd over deze door verzoeker neergelegde stukken: *“U legde enkele documenten neer waarvan u verklaarde dat deze van uw vader waren. Zo legde u een foto van uw vader voor, de taskara van uw vader en een ander document waarop ‘Afghan-German T.T.P. Identity Card’ werd genoteerd. Wanneer u gevraagd werd naar dit laatste document, verklaarde u slechts dat dit een foto van uw vader betrof. Wanneer u opnieuw gevraagd werd wat voor document dit was, verklaarde u dat het om een foto uit uw vaders verleden ging (CGVS I p. 3). Dat u zo weinig over dit document – dat niet enkel een foto is, maar ook een identiteitsbewijs voorstelt – is opvallend. Uit niets van deze documenten blijkt daarenboven dat de persoon die werd afgebeeld uw vader betreft. Deze documenten vormen dan ook geen bewijs voor uw herkomst of familiale achtergrond. Verder legde u nog enkele video's voor waarop overstromingen te zien zijn en een foto met daarop de slachtoffers van de overstroming (CGVS I p. 3). Deze filmpjes en foto – waarvan bovendien niet afgeleid kan worden waar ze werden opgenomen – tonen evenmin aan dat u in Afghanistan oorspronkelijk afkomstig bent uit het dorp Konah Deh in het Kuz Kunar district van de provincie Nangarhar.”*

Wel stelt de Raad vast dat, hoewel onduidelijkheid blijft bestaan in welk jaar verzoeker Afghanistan zou hebben verlaten, het niet betwist is dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat hem een voogd werd toegekend en dat aan deze voogdij een einde werd gemaakt door middel van een beslissing van de Dienst Voogdij van 12 november 2020 omdat hij op 8 oktober 2020 de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat in hoofde van verzoeker bijzondere procedurele noden werden vastgesteld en specifieke steunmaatregelen toegekend in de vorm van het toewijzen van een dossierbehandelaar met expertise in het interviewen van kwetsbare personen op basis van zijn verklaringen dat hij een ziekte heeft waardoor hij niet veel kan spreken, hij last heeft van vergeetachtigheid en hoofdpijn en hij als minderjarige psychologische begeleiding kreeg in België, maar sinds hij meerderjarig is moet wachten op een doktersbezoek of bezoek van een psycholoog. Verzoeker legde ook een aantal documenten neer van Fedasil, waaronder zijn individueel begeleidingsplan (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5). Hierin wordt melding gemaakt van gedragsproblemen in het opvangcentrum maar ook van problemen met zijn korte termijn geheugen, waardoor hij onder meer afspraken bij de dokter of psycholoog heeft gemist en van steeds terugkomende klachten van verzoeker over ernstige hoofdpijn.

Verzoeker verklaart ook dat hij in Afghanistan nooit naar school is geweest, maar hier in België wel school loopt. Uit dit alles blijkt dat verzoeker, die als niet begeleide minderjarige België is binnengekomen, een kwetsbaar profiel vertoont en dat dit ook werd erkend door verwerende partij in het kader van de beoordeling van diens bijzondere procedurele noden.

Evenwel stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal en zelfs rekening houdend met zijn profiel, verzoeker allerm minst kan overtuigen dat hij gedurende geheel zijn leven en tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in het dorp Kona Deh zou hebben gewoond, zoals hij beweert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat hieraan geen geloof wordt gehecht omdat de verklaringen over de waterlopen in zijn regio de beschikbare landeninformatie faliekant tegenspreken en zijn verklaringen over de omliggende districten en de wegen die doorheen Khewa district lopen allerm minst bevredigend zijn. De Raad stelt vast, na grondige lezing van verzoekers verklaringen en rekening houdend met zijn individuele omstandigheden zoals hierboven uiteengezet, dat verzoekers kennis van de omliggende districten en wegen die door Khewa lopen en de omliggende dorpen hiaten vertoont die op zijn minst vreemd te noemen zijn voor een persoon die volgens zijn verklaringen al op jonge leeftijd begon te werken in een zaak van een automechanieker. Verzoeker wist enerzijds immers, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat door zijn district een verharde weg naar Jalalabad loopt, waarvan een deel naar Daray e Nur gaat en dat er bij Khewaa Bazaar een kruispunt, was, maar verklaarde anderzijds dat hij niet wist waar de andere kant van de verharde weg dan ging omdat hij er niet geweest was. Ook wist hij dat het district Daray e Nur grenst aan zijn district (notities PO II, p. 8), maar niet dat men om naar Jalalabad te reizen via een ander district moet reizen en verklaarde dat Behsud een brug was vlakbij Nangarhar (notities PO II, p. 9) terwijl het in werkelijkheid een van de districten van Nangarhar is (zie EU AA, *Country of Origin Information Report, Afghanistan – Security Situation*, August 2022, p. 156). De Raad stelt verder met verwerende partij vast dat het vreemd is dat verzoeker de Kunar-rivier niet noemt als een rivier in zijn district maar enkel verwijst naar het Japanse meer, terwijl uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze niet ver van zijn dorp Kona-Deh ligt en dat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat deze rivier goed gekend moet zijn door personen die in dit gebied zijn geboren en verschillende jaren hebben doorgebracht, zoals verzoeker. Anderzijds stelt de Raad vast dat verzoeker wel een aantal specifieke gebeurtenissen kende die zich voordeden in de regio, zoals de overstromingen, de projecten van de Japanners, de begrafenis van zijn oom, de vernietiging van de moskee van Khona Deh door de taliban en een incident aan de brug van Behsud, waaruit verwerende partij blijkens de bestreden beslissing eveneens enige kennis van de regio bij verzoeker vaststelt.

Verder blijkt verzoeker wel weet te hebben van een aantal gebeurtenissen in zijn regio van herkomst, zoals overstromingen en de vernietiging van de moskee van Kona Deh, maar situeert hij de dood van Qari Mawlawi Safiullah, de mullah van de Qalatak moskee lang geleden tijdens de zomer toen hij nog in Afghanistan was (notities PO II p. 10), terwijl uit de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat Mawlawi Safiullah door onbekenden werd doodgeschoten in juni 2019 (administratief dossier, map landeninformatie, *Listen to Killid radios online* en *Global Terrorism Database*) terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij op dat ogenblik reeds onderweg was naar België en hij ook verklaart dat zijn oom I. een Qari was in de moskee van Qalatak. Zelfs indien niet noodzakelijk uit zijn verklaringen blijkt dat hij een hechte band had met deze oom, doet het feit dat verzoeker deze gebeurtenis situeert voor zijn vertrek uit Afghanistan de indruk ontstaan dat verzoeker de gebeurtenissen die zich in zijn regio van herkomst voordeden instudeerde en creëert anderzijds de nodige twijfels over zijn beweerde vertrekdatum, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat er bepaalde hiaten bestaan in zijn kennis van zijn beweerde regio van herkomst, en dat het zeer onduidelijk blijft wanneer verzoeker precies uit Afghanistan vertrok. Zelfs rekening houdend met zijn kwetsbaar profiel, zijn jonge leeftijd op het moment van zijn vertrek en zijn gebrek aan scholing in Afghanistan, kan van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij hierover klaarheid kan scheppen. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift daartoe geen enkele poging onderneemt en de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier op geen enkele wijze betwist.

Gelet op het voorgaande kan de commissaris-generaal worden bijgetreden in zijn conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij gedurende zijn gehele leven in het dorp Kona Deh in het district Khewa vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit Afghanistan zou verbleven hebben.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zijn beweerde problemen met de taliban voor hij vertrok uit Afghanistan niet aannemelijk maakt. In dit verband stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal dat hij het profiel van zijn familie niet aannemelijk maakt noch de door hem aangehaalde problemen waarbij hij voor de taliban een bom in een auto moest plaatsen en hij onder druk werd gezet om voor hen te spioneren in het Afghaanse nationale leger. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Verder kunnen er vragen gesteld worden bij het profiel van uw familie. Zo dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw familie erg vaag blijven. Eerst en vooral wist u niet of uw vader in het verleden had gewerkt.*

U verklaarde dat u in Afghanistan niet naar school kon en moest werken omwille van financiële problemen (CGVS I p. 8). Wanneer u gevraagd werd of uw ouders werkten toen u in Afghanistan woonde, verklaarde u aanvankelijk dat uzelf mekanieker was. Wanneer de vraag werd herhaald vertelde u: "Mijn ouders deden geen werk, het enige wat ze deden was werk." Wanneer u gevraagd werd hoe uw familie het financieel deed voordat u in de winkel werkte, verklaarde u niet te weten of uw vader in het verleden werkte. U zou hier geen idee over hebben. Voor zover u zich herinnerde was hij altijd al oud (CGVS I p. 7). Wanneer later tijdens het interview opnieuw gevraagd werd hoe uw familie aan eten en geld kwam voordat u werkte, verklaarde u dat u heel jong was en het niet wist. Waarschijnlijk werkte uw vader, maar u wist niet wat hij deed (CGVS I p. 10). Aangezien u de oudste zoon van het gezin bent en u moest beginnen werken om uw familie te helpen, is het opvallend dat u niet zou weten hoe uw familie in zijn levensonderhoud voorzorg voor u begon te werken. Het is eveneens merkwaardig dat de verklaringen over uw familie langs moederskant zo vaag zijn. Wanneer u gevraagd werd of u ooms of tantes langs moederszijde had, antwoordde u slechts: "Misschien, maar ik heb geen info want ik was heel jong." Gevraagd wat u bedoelde, herhaalde u louter dat er misschien een familie van uw moeder was, maar dat u heel jong was (CGVS I p. 7). Uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw onderhoud op het CGVS blijkt echter dat u minstens veertien jaar oud was op het moment van uw vertrek uit Afghanistan (cfr. infa), wat bezwaarlijk heel erg jong genoemd kan worden. Volgens uw eigen verklaringen was u daarenboven de oudste zoon en (mede) kostwinner in de familie, en beschikte u aldus over enige verantwoordelijkheid binnen het gezin. Het is dan onwaarschijnlijk dat uw familieleden nooit met u over uw familie langs moederskant zou hebben gesproken, noch dat u hier nooit naar zou hebben gevraagd. Deze vaststellingen doen vermoeden dat u bepaalde zaken met betrekking tot uw familie in Afghanistan bewust probeert achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Over uw familie langs vaderskant legt u wel verklaringen af. Verschillende van uw familieleden langs vaderskant zouden in het verleden problemen hebben met de taliban omwille van hun functie of werk. Zo verklaarde u dat één van uw patronale ooms lang geleden werd neergeschoten door de taliban omdat hij voor het Afghaans Nationale Leger werkte. Uw andere oom langs vaderskant, I., was een qari in de moskee van Qalatak. De taliban liet hem geen gebeden leiden of lesgeven in de moskee. Hij zou nu eens hier en dan weer daar verblijven (CGVS I p. 7). Tijdens uw tweede onderhoud, op 6 september 2021, na de val van Kabul, verklaarde u dat uw patronale oom zich op verschillende plaatsen verborg en u momenteel niets over hem wist (CGVS II p. 10). Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat er omwille van uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw herkomst niet zomaar geloof gehecht kan worden aan deze beweringen omtrent uw familie. Daarenboven overtuigen uw verklaringen in verband met uw oom I. niet. Uit uw verklaringen lijkt het immers of uw oom de opvolger was van Qari M. S. (cfr. supra). Het feit dat u dit incident niet correct in tijd kan situeren, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Twee maal werd u bovendien gevraagd naar de redenen waarom de taliban uw oom vervolgden. Uw verklaringen bleven echter zeer vaag. U kwam niet verder dan te verklaren dat de persoon die voor uw oom het gebed leidde werd doodgeschoten, dat uw oom vervolgens verantwoordelijk werd en ze hem ook begonnen lastig te vallen. Deze vaststellingen maken dat er dan ook enige twijfel bij uw verklaringen omtrent het profiel van uw oom geplaatst kan worden. In verband met uw oom die door de taliban werd neergeschoten omdat hij voor het Afghaanse Nationale Leger werkte, dient opgemerkt te worden dat u zelf geen problemen kende omwille van het incident waarin hij stierf. U zou gewoon zijn gaan werken en kreeg pas later problemen (CGVS I p. 8). Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS, dat plaatsvond op 6 september 2021, na de val van Kabul, verklaarde u dat de zoon van uw patronale oom G. voor het Afghaans Nationale Leger werkte. Hij en een paar vrienden van het dorp die eveneens voor het Nationale Leger werkten, zouden zich verstoppen voor de taliban (CGVS II p. 4). Wanneer u echter gevraagd werd wat u zelf precies vreesde, verklaarde u zowel tijdens uw eerste als tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS de taliban te vrezen omdat u van hen vluchtte en aldus weigerde voor hen te werken (CGVS I p. 17, CGVS II p. 13). Wanneer u gevraagd werd of u de taliban nog vreesde omwille van andere redenen, verklaarde u eveneens te vrezen voor de veiligheid van uw familie. U weet niet waar ze zijn en maakt zich heel veel zorgen over om hen (CGVS II p. 14). Nergens doorheen deze twee interviews haalde u aan een vrees te hebben voor de taliban omwille van het profiel van uw familieleden. Indien u een verhoogd risico zou lopen om geïdoleerd te worden door de taliban omwille van het profiel van uw neven of ooms, kan verwacht worden dat u dit zelf zou aanhalen tijdens één van uw persoonlijke onderhouds op het CGVS. Hoewel in de periode vlak na de val van Kabul misschien niet helemaal duidelijk was hoe de situatie in Afghanistan zou evolueren, kan verwacht worden dat u – indien er later nieuwe elementen met betrekking tot uw vrees en het profiel van uw familie opdoken – dit alsnog zou laten weten, wat u echter niet heeft gedaan." en "Zo bleken uw verklaringen aangaande de woonplaatsen van uw familie na uw vertrek inconsistent en niet overtuigend. U verklaarde dat uw familie na uw vertrek uit de regio verhuisde omwille van uw problemen. U zou niet weten waar ze naartoe gingen. Uw verklaringen omtrent de periode waarin uw familie het huis verliet komen echter niet met elkaar overeen. U verklaarde tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS dat u uw familie vier tot vijf maand eerder had gehoord. Ze zouden op dat moment in Kona Deh hebben verbleven.

Wanneer u later gevraagd werd wanneer uw familie de regio had verlaten, vertelde u dat dit twee maand na uw vertrek was (CGVS I p. 6). Het is met andere woorden onmogelijk dat uw familie, toen u daar contact mee had vier of vijf maand voor uw eerste onderhoud op het CGVS, nog in Kona Deh zou hebben verbleven. U verklaarde immers zelf meerdere jaren onderweg te zijn geweest naar België (cfr. supra), waardoor zij ten tijde van uw aankomst hier Kona Deh reeds zouden moeten hebben verlaten. Verder is het opmerkelijk dat u niet weet waar uw familie momenteel verblijft. U zou hen niet gevraagd hebben waar ze naartoe gingen. U werd tot tweemaal toe gevraagd waarom u uw familie hier niet naar vroeg. U antwoordde slechts dat u het niet had gevraagd en niet wist naar waar ze gingen (CGVS I p. 6). Indien uw familie daadwerkelijk de regio zou moeten hebben verlaten omwille van uw problemen, lijkt het weinig aannemelijk dat u niet bij uw familie geïnformeerd zou hebben waar en in wat voor situatie zij zich momenteel bevinden, zeker aangezien u zelf verklaart zich heel veel zorgen om hen te maken (CGVS II p. 14). Verder legde u inconsistente verklaringen af met betrekking tot het aantal personen dat u thuis kwam ophalen voor uw ontmoeting met de taliban. Zo verklaarde u tijdens uw onderhoud op de DVZ dat u door twee personen werd opgehaald die u meenamen om een wagen te herstellen (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat u door één persoon werd opgehaald en dat er niemand anders bij jullie in de wagen zat (CGVS I p. 15). Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaringen die u had afgelegd tijdens uw onderhoud op de DVZ, verklaarde u dat u één persoon had vermeld en dat u niet goed Pashtu sprak. U had zaken in het Pashai gezegd en werd waarschijnlijk niet gehoord. U had tijdens dit eerste interview ook gezegd dat u een vrouw had en dit werd niet genoteerd. In verband hiermee dient opgemerkt te worden dat er tijdens de registratie van uw persoonlijke gegevens wel degelijk werd genoteerd dat u een verloofde heeft (DVZ verklaringen 15b p. 8). Daarenboven werd tijdens uw registratie als minderjarige genoteerd dat uw moedertaal zowel Pashtu als Pashai is en dat u beide talen spreekt (zie fiche 'niet-begeleide minderjarige vreemdeling'). Tijdens uw onderhoud op de DVZ werd daarenboven genoteerd dat u genoeg Pashtu spreekt om uw interview in het Pashtu af te leggen (zie DVZ verslag 'verklaring betreffende procedure' p. 1). Wanneer de CGVS vragenlijst met u werd overlopen herhaalde u dat u het interview in het Pashtu kon doen, maar liever een tolk Pashai verkoos (CGVS vragenlijst nr. 3.6). Uit dit alles blijkt niet dat u niet in staat zou zijn uw relaas zonder fouten in het Pashtu te vertellen. Het feit dat u naderhand verklaart niet genoeg Pashtu te kennen is, gezien uw eerdere verklaringen, ongeloofwaardig en lijkt dan ook een manier om u in te dekken tegen fouten. Deze uitleg vormt geenszins een verklaring voor de vastgestelde inconsistentie. Bovendien kan van u verwacht worden dat u zich zou herinneren of u door slechts één of meerdere personen werd opgehaald. Er kan immers verwacht worden dat – indien u door meerdere personen werd opgehaald – deze met elkaar interageerden en u dit zich voor de geest zou kunnen halen. Deze inconsistentie doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas." De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier op geen enkele concrete wijze betwist in het verzoekschrift en neemt deze dan ook over in zijn arrest. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Gelet op verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten, en in acht genomen het geheel van zijn individuele omstandigheden en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van objectieve informatie over verzoekers land van herkomst, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

6.5. In het verzoekschrift wordt nog gesteld dat verzoekers nationaliteit niet wordt betwist en wordt verwezen naar een aantal persberichten waaruit blijkt dat de taliban in Afghanistan na de machtsovername terugkwam op eerdere beloftes om een meer gematigde koers te varen en rechten van vrouwen te respecteren. Verder citeert verzoeker uit twee persartikels waaruit blijkt dat de woordvoerder van de taliban kort na de machtsovername in een interview verklaarde dat afgewezen asielzoekers in geval van terugkeer voor de rechter zullen gebracht worden. In zoverre verzoeker hieruit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin afleidt, wijst de Raad op het volgende.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-facto*-regeringen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-facto*-regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-facto*-ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-facto*-ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesies*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak, en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten.

Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70).

Aldus kunnen Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden. Verzoeker maakt gedurende de procedure geen gewag van concrete elementen of aanwijzingen dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Voorts maakt de verzoeker, zoals hierboven uiteengezet niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omdat hij niet voor de taliban wilde werken, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie en zijn verblijf in Europa, maakt de verzoeker die nog maar 2 jaar in België is, en waarvan niet duidelijk is wanneer hij Afghanistan verliet, noch waar hij verbleef voor zijn vertrek evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering omwille van zijn verblijf in het buitenland.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *“M'Bodj”* stelde het Hof van Justitie hieromtrent: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

7.2.1. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *M.S.S.* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *M.S.S.* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *Sufi en Elmi*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend ('predominantly') was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

7.2.2. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de Taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende

infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen

door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de-facto*-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselveiligheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

De door verzoeker aangebrachte informatie met betrekking tot de humanitaire en economische crisis in Afghanistan en zijn betoog ter zake kan niet tot een andere conclusie leiden. Verzoeker benadrukt de uiterst precare humanitaire omstandigheden waarmee Afghansen actueel worden geconfronteerd en de afschuwelijke consequenties daarvan, waaronder het uithuwelijken van kinderen en het verkopen van organen door wanhopige gezinnen en verwijst daarvoor naar een persbericht van Human Rights Watch, van 1 maart 2022. Hij stelt dat hieruit blijkt dat “*derden*” wel degelijk verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan. De Raad ontkent geenszins dat de humanitaire situatie in Afghanistan momenteel zeer prangend is en dat velen met voedselonzeekerheid kampen en zelfs met hongersnood bedreigd worden. Verzoekers op het nieuwsbericht van Human Rights Watch gebaseerde stelling dat deze wel degelijk veroorzaakt wordt het beleid en de mensenrechtenschendingen door de taliban en hun weigering om compromissen te sluiten, waardoor donoren om begrijpelijke redenen terughoudend zijn om steun te verlenen en internationale sancties worden opgelegd, kan, gelet op bovenstaande analyse niet worden bijgetreden. In essentie betoogt verzoeker dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie. De Raad wijst er op dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden.

De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De redenen waarom deze sancties worden opgelegd aan de taliban kunnen als dusdanig niet volstaan om te stellen dat de situatie van extreme armoede waaraan verzoeker beweert te zullen worden blootgesteld en die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, en evenmin kan worden gesteld dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdoleerd. De Raad is van mening dat een voldoende causaal verband ontbreekt om te besluiten dat het risico op onmenselijke behandeling omwille van de humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban die zijn gericht tegen de Afghaanse bevolking, in het bijzonder tegen verzoeker.

Uit de door verzoeker geciteerde landeninformatie, hierboven weergegeven in punt 2 van dit arrest, blijkt niet dat verzoeker op gerichte en intentionele wijze door de taliban of enige andere actor in een situatie van extreme armoede wordt gedwongen waardoor hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

In zoverre verzoeker medische problemen heeft en om deze redenen meent aanspraak te kunnen maken op een verblijfsvergunning, dient hij een beroep te doen op de daartoe voorziene procedure in de Vreemdelingenwet.

7.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet rekening worden gehouden met het arrest *Elgafaji* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties. In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden ((HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, punt 30). De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 39).

7.3.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio’s, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED.

De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen (COI Focus van 13 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (aanvallen door het RF, ISKP of onbekenden) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in

verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Verzoeker brengt evenmin informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Verzoeker citeert en verwijst naar *Asylos, "Afghanistan: COI Repository"*, 01-09-2021 – 30-03-2022 maar uit de lezing van de door verzoeker geciteerde passages van deze bron blijkt dat de erin opgenomen informatie in dezelfde lijn ligt van de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en is gebaseerd op dezelfde bronnen, waaronder ACLED en UNAMA. Dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen ten gevolge van willekeurig geweld in Afghanistan wordt niet betwist en werd meer in rekening gebracht in bovenstaande analyse. Evenmin wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er momenteel geen sprake meer is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals ten onrechte opgeworpen in het verzoekschrift maar wel dat het aantal burgerslachtoffers significant gedaald is en werd hierboven vastgesteld dat de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict niet dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Waar verzoeker nog stelt dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met regionale verschillen, wijst de Raad op het voorgaande waarin wel degelijk op basis van de meest recente cijfers regionale verschillen werden toegelicht en stelt vast dat verzoekers algemene kritiek, zonder dit te betrekken op zijn specifieke situatie niet tot een ander besluit kan leiden.

In dit verband herhaalt de Raad dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld in een aantal regio's in Afghanistan. Hierboven werd evenwel vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij gedurende zijn gehele leven in het dorp Kona Deh in het district Khewa vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit Afghanistan zou verbleven hebben. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op de mate van het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waarvoor, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en het komt de Raad niet toe om te speculeren over verzoekers werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is of kan verblijven in een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de procedure bij het CGVS zich niet heeft beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan of de veiligheidssituatie in zijn beweerde regio van herkomst. In het verzoekschrift wordt, zoals hoger reeds vastgesteld, niet ingegaan op de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn beweerde verblijfplaats voor zijn vertrek uit Afghanistan, maar wordt enkel gewezen op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoeker in beide middelen aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS tweemaal werd gehoord. Tijdens beide persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Pashai machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing

heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET